

เรื่องสั้นส่งเข้าประกวดในหัวข้อ 'กว้าง แคม'

โตมาได้ เพราะข้าวราคาแพง

ทิพย์วรรณ เขียว

เรื่องสั้นประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์

ระดับไม่เกินอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า ครั้งที่1 ประจำปี2554

ภายใต้ความคิด ‘กว้าง แแคบ’

เรื่อง โตมาได้ เพราะข้าวราดแกง

ทิพย์วรรณ เขียน

ภาพปก ข้าวราดแกงร้าน ข้าวราดแกงสกุลทอง

บทนำ

โตมาได้ เพราะข่าวрадแกงเป็นเพียงเรื่องที่ตั้งใจขึ้น หากจะมี ส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล สมาคม หรือเหตุการณ์จริงแต่ ประการใด ก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้และแม่จะสงวนไว้ตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ แต่ผู้เขียนได้อนุญาตเฉพาะ ให้มีการ เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต หรือดาวน์โหลดเพื่ออ่านเป็นการ ส่วนตัว รวมถึงให้สิทธิในการเผยแพร่แก่บริษัท โพลาร์ เว็บ แอปพลิเคชัน ตามเงื่อนไขการประกวดวรรณกรรม อิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ ๑

ทิพย์วรรณ

ดิฉันชื่อ กุล เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง แต่ดิฉันไม่เคยเดือดร้อนเรื่องเงินเลย อยากได้อะไรก็ได้ ดิฉันเป็นลูกคนสุดท้อง มีพี่ชายอีก2คน ชื่อ พี่โก้เป็นพี่คนโตและพี่กิตเป็นพี่คนรอง รวมแล้วเรามีกัน 4คนคือตัวดิฉัน พี่ชายอีก2คนและแม่ ส่วนพ่อของดิฉันได้หย่าร้างกับแม่ตั้งแต่นั้นยังอยู่ในท้องแม่และที่บ้านของดิฉันทำอาชีพขายข้าวแกงมาเป็นเวลานาน

ตั้งแต่ที่ดิฉันเกิดมาดิฉันไม่เคยแม้แต่เอาตัวไปเกี่ยวข้องกับร้านข้าวแกงของครอบครัวเพราะดิฉันคิดว่ามันเป็นอาหารและอาชีพกระจอก พอดิฉันเดินผ่านร้านข้าวแกง ดิฉันจะเดินผ่านไปเลย ไม่มีแม่แต่จะมอง ตอนนี้ดิฉันอยู่ ม.1และกำลังจะถึงวันแม่ ครูจึงให้พูดถึงอาชีพที่แม่ทำ ดิฉันก็คิดอยู่นานว่าจะให้พ่อกับแม่ทำอาชีพอะไร พอถึงเลขที่ดิฉันต้องออกไปตอบดิฉันก็ตอบว่าแม่เป็นแม่บ้านไม่ได้ทำอะไร เพื่อนๆของดิฉันก็บอกว่าดีจังแม่ไม่ต้องทำอะไร ดิฉันก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับไปแต่ดีใจ ที่ไม่

มีคนรู้ว่าที่แท้จริงแม่ทำอาชีพอะไร พอดิฉันกำลังกลับบ้าน ก็ต้องผ่านร้านของแม่ แม่ก็ได้เรียกให้ดิฉันเข้าไปช่วย

“กุล เข้ามาช่วยแม่ขายหน่อยลูก”

แต่ดิฉันทำเป็นไม่ได้ยิน แต่แม่ก็ไม่ได้เรียกต่อ พอดิฉันถึงบ้านดิฉันก็ไม่ได้คุยอะไรกับพี่ชายเพราะพี่ชายดิฉันรีบออกไปช่วยแม่ขายของ พี่ไก่อก็ชวนดิฉันออกไปด้วย

“กุลออกไปช่วยแม่ขายของดิ”

แต่ดิฉันไม่ยอมออกไป เลยอ้างไปว่า

“ปวดหัวอยากนอนพัก”

พอเวลาผ่านไปประมาณ3ชั่วโมง ตอนนั้นก็ประมาณ1ทุ่ม แม่ก็กลับมาบ้านแม่ก็เข้ามาดูดิฉัน ดิฉันไม่ให้แม่จับ เพราะตัวแม่มีแต่กลิ่นของกับข้าว และสิ่งต่างๆมากมาย แต่แม่ก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะท่านคงเข้าใจ แม่เลยถามอยากเดี๋ยว่า

“เป็นไงบ้างดีขึ้นหรือยัง”

ดิฉันก็บอกไปว่า

“ดีขึ้นแล้วแม่ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

และแม่ก็เดินออกไปและแม่ก็ไปอาบน้ำและมาหา
อะไรให้ดิฉันกิน พอกินเสร็จดิฉันก็ขอตัวไปนอน แม่กับ
พี่ๆก็ไม่ว่าอะไร และทั้ง3คนก็นั่งดูทีวีต่อและอยู่ห้องที่เดิม
พอเช้าแม่ก็ต้องตื่นแต่เช้าไปตลาดเพื่อไปซื้อของ ดิฉันก็
ได้แต่คิดอยู่ในใจว่า ในเมื่ออาชีพมันทำให้แม่เหนื่อยและ
ลำบากมาก ทำไมแม่ถึงไม่ไปทำอาชีพที่ดีกว่าสบายกว่านี้
แต่ก็ได้แต่คิดไม่เคยได้ถามแม่เลยสักครั้ง และวันนี้ก็เป็น
วันหยุด และแม่ก็ไม่ได้หยุดขายของเลย แม่ยังออกไปขาย
ข้าวแกงเหมือนเดิม ร้านของแม่มีลูกค้าประจำมากมาย มี
ลูกค้าหลายคนที่มากินที่ร้านแล้วต้องซื้อกลับไปกินบ้าน
แม่เคยเล่าให้ฟังเช่นนั้น

วันนี้ดิฉันได้มาแอบดูร้านข้าวแกงของแม่ มีลูกค้า
เยอะมาก โดยเฉพาะตอนเที่ยง โต๊ะจะไม่พอนั่ง ลูกค้าจะ

ยื่นรอคิวเป็นแถวยาว พี่ๆของดิฉันก็จะมาช่วยแม่หลังเลิกเรียนและวันหยุดทุกวัน มีแต่ดิฉันที่ไม่เคยมาช่วยเลย ดิฉันก็ยืนแอบดูอยู่นาน ดิฉันไม่รู้หรือกว่ามีใครเห็นหรือเปล่า ระหว่างนี้ยืนแอบดูอยู่นั้น ก็มีคน2คน น่าจะเป็นแฟนกันได้เดินผ่านไป ที่ดิฉันยืนแอบอยู่ ดิฉันได้ยินเข้าพูดกันว่า

ผู้ชาย: นี่ตัวเอง ร้านนี้อร่อยมากเลยนะ ป้าเจ้าของร้านก็ใจดีมากด้วย

ผู้หญิง: จริงหรือ นั้นเรารีบไปกินกันดีกว่า พอพี่2คนนั้นเดินผ่านไป ก็ได้มีผ่านอีกกลุ่มหนึ่ง กลุ่มนี้ก็พูดถึงร้านของแม่ว่าดียังนั้น ดียังนี้ อร่อยยังนั้น อร่อยยังนี้ แต่ที่พวกเค้าพูดกันก็เป็นเรื่องจริง กับข้าวแม่อร่อยมาก และแม่ก็เป็นคนใจดีมากด้วยเช่นกัน

ดิฉันก็เดินกลับมาที่บ้านมานั่งทำการบ้านที่เหลืออยู่ระหว่างที่ทำ ก็คิดอะไรต่างๆเกี่ยวกับอาชีพของแม่ แต่ยังไงหัวของดิฉันก็ยังคิดว่าอาชีพที่แม่ทำเป็นอาชีพที่

กระจอกไม่น่าบอกให้ใครรู้ เป็นอาชีพที่หน้าอายมากมาก
ไม่ว่าคนอื่นจะบอกว่าดีแค่ไหนก็ตาม

ตอนนี้เวลาก็ได้ผ่านมา 5 ปีแล้ว

ตอนนี้ดิฉันก็อยู่ม.5 แล้ว ช่วงเวลาที่ผ่านมามีดิฉันก็ยัง
คิดแบบเดิมไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย แต่พอดิฉัน
ขึ้นม.5 ดิฉันก็ได้เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับอาชีพที่แม่ทำ
เพราะช่วงที่อยู่ม.4 นั้น เป็นวันหยุดวันอาทิตย์ พี่ชายทั้ง 2
คนไม่อยู่ แม่ได้ให้ดิฉันไปช่วย

“กุล ไปช่วยแม่ขายของหน่อย พี่ๆ ไม่อยู่”

แต่ดิฉันบอกว่า

“หนูไม่อยากไป”

ทุกที่แม่จะไม่โกรธ แต่คราวนี้มีโกรธมาก และได้ถามว่า

“ทำไมถึงไม่อยากไป ตลอดเวลาที่ผ่านมามีงไม่เคย
ไปช่วย ขายของเลย”

และเป็นครั้งที่แม่แทนตัวดิฉันว่ามึง ดิฉันก็โกรธแม่
เช่นกัน พูดว่ามึง ด้วยความที่ดิฉันโมโห จึงบอกไปว่า

“ก็เพราะอาชีพที่ไม่ทำ มันกระจอก ไม่น่าเอาตัวไป
เกี่ยวข้องกับ แม่ทนทำได้ยังไง มันน่าอายนะที่แม่ทำ อาชีพ
กระจอกๆ แบบนี้”

พอแม่ได้ยินแม่ก็โกรธมากกว่าเดิม และเดินเขามาตบดิฉัน
อย่างแรง และบอกว่า

“มึงบอกว่าอาชีพถูกระจอกหรือ มึงรู้ไว้ด้วยนะ ที่
มึงมีเรียน มีกิน มีทุกอย่าง ไม่ต้องอายใครว่ามึงไม่ ก็มา
จากเงินที่ผู้ชายขี้ขางนี่แหละ”

ดิฉัน ก็เลยบอกแม่กลับไปว่า

“หนูไม่สนยังไง โอ๊ยพี่ๆ กระจอกๆนี้ มันก็น่าอาย
อยู่ดี”

และสุดท้ายแม่ก็ทนไม่ไหว จึงเป็นลมไป

ในเวลาเดียวกันพี่ๆของดิฉันก็กลับมาถึง ก็ตกใจว่าแม่
เป็นลมไปได้อย่างไรทั้งที่แม่เป็นคนแข็งแรงมาก ไม่เคยเข้า
โรงพยาบาลเลย เลยป่วยเป็นไข้แค่ครั้งเดียว จึงหันกลับมาถาม
ดิฉันว่า

“กุลแม่เป็นอะไร ทำไมถึงเป็นลมไปได้

ดิฉันก็เลยสารภาพไปว่า

“พี่ไก่อ่ กุลทะเลาะกับแม่ เถียงแม่จนแม่ทนไม่ไหวเลย เป็นลมไป”

พี่ดิฉันก็ไม่ถามต่อ และก็ได้อพาแม่ไปโรงพยาบาล หมอก็ บอกว่า

“แม่นั้นนอนน้อย ทำงานหนัก เลยเป็นลมไป”

แม่ก็อยู่โรงพยาบาลต่อ ร้านข้าวราดแกงของแม่ก็ปิด2วัน เพราะหมอ หมอบอกให้แม่อยู่โรงพยาบาล2วัน และพอ กลับมาจากโรงพยาบาล พี่ก็ก็ได้ถามว่า

“กุลทะเลาะกับแม่เรื่องอะไร แม่ไปแค่โกธกุลไม่ใช่

หรือ

ดิฉันก็เลยเล่าเรื่องทั้งหมดที่ทะเลาะกับแม่ให้พี่ไก่อ่และพี่ กิตฟิ่ง พี่ไก่อ่ก็เลยบอกว่า

“ที่แม่พูดนะถูกแล้ว กุลฟิ่งฟีนะ อาชีพขายข้าวแกง ของแม่นั้นนะ ไม่ได้น่าอายเลย กุลรู้ไวนะ บางคนเค้าก็ทำ

อาชีพเก็บขยะ และอีกมากมาย และอาชีพของแม่นั้นมีแต่
คนยกย่อง”

ดิฉันก็เลยถามกลับไปอย่าง งง ว่า

“มันน่ายกย่องยังไง”

พี่ไก่อก็เลยพูดให้ฟังว่ามีคนชมร้านและตัวแม่ยังไง

“ร้านของแม่มีลูกค้ามากมาย หลายฐานะ หลายอาชีพ
และลูกค้าได้ใหม่ ว่าวันที่ลูกแอบดูแม่กับพี่ๆขายของนั้น
ก็มีคนหลายคนชมแม่และร้านของแม่ยังไง นี่หรือที่ลูกคิด
ว่ามันน่าอาย ไม่น่ายกย่อง”

พอได้ฟังที่พี่ไก่อพูด ทำให้ดิฉันเข้าใจว่าความคิดที่ดิฉันคิด
นั้นมานเลวร้ายมาก และพอวันที่แม่กลับจากโรงพยาบาล
ดิฉันก็ได้ ขอโทษแม่กับการกระทำต่างๆที่ไม่ดีที่ได้ทำมา
ตลอด แม่ก็เลยบอกว่า

“แม่ไม่โกรธหรอก ดีใจด้วยซ้ำที่ลูกคิดได้ว่า อาชีพที่
แม่ทำนั้น ดี ไม่น่าอาย อย่างที่คิด จึงพอกลับไปดูแล
แม่ขายของนะ”

แม่ก็ยิ้มให้กับดิฉัน ดิฉันก็ยิ้มทั้งน้ำตา และตอบไปว่า

“ได้ซิแม่ต่อไปนี้หนูจะไปช่วยแม่ขายของทำกับข้าว
ด้วย”

และตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็เปลี่ยนความคิดและไปช่วย
แม่ขายของทำกับข้าวกับแม่ทุกวันที่ไปได้ พอไปทำได้
รู้จักคนมากมายที่มากินข้าวที่ร้านแม่ ทุกคนชมแม่กันทุก
คนไม่มีใครติหรือว่าแม่เลย และแม่ยังเป็นคนใจกว้างมาก
เพราะไม่ว่าคนที่มากินจะมีเงินหรือไม่มีเงินหรือมีเงินแต่
ไม่พอแม่ก็จะให้กินไม่มีปฏิเสธสักคำและแม่จะเป็นคนใจ
แคบมากถ้าคนๆลูกค้าแม่เอาเปรียบคนอื่นทำร้ายคนอื่น
ไม่กว่าด้วยเรื่องอะไรก็ตามแม่จะไล่ออกจากร้านไปเลย
และทำให้เห็นว่าดิฉันเป็นคนความคิดแคบที่ต่างจากแม่
แม่เป็นคนมีความคิดที่กว้างและแล้วร้านแม่ก็ขยาย และมี
หลายสาขาและขึ้นไปขายอยู่บนห้างด้วย และครอบครัว
ของเราก็อู่กันอย่างมีความสุข

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราไม่ควรดูถูกอาชีพต่างๆ ขอแค่
เป็นอาชีพที่สุจริต ก็พอ

